

Sveriges chans: Ge ensamkommande amnesti

Det föds för få barn säger politikerna. Men de finns redan här. Ansvarsfulla, omtänksamma med vilja att göra allt för sitt nya land. Just nu tappar de fart. Slocknar. Den svenska asylpolitiken tar hoppet från unga människor som flytt för sina liv.

Text: Maria Wallin | [Prenumerera](#) | Debatt i SocialPolitik nr 1 2017

Det är första gången det brister för honom. Denna modiga, kloka, kämpande kille. På måndag är det intervju på Migrationsverket. Det är då det gäller. Få stanna eller dö. Det är precis så han ser det.

– Jag kan bo i skogen här, vi kan bo tio i samma rum. Bara vi får stanna. Bara ni inte skickar mig till Kabul. Det finns ingenting för mig där. Ingenting. Hur ska jag klara mig ensam? Ingen klarar sig helt ensam i Kabul.

Hans förtvivlan är så stor. Skräcken och paniken alldeles påtaglig. Han är uppvuxen i Iran, talar farsi, inte dari som i Kabul.

– De hör genast att jag inte är därifrån. Det är inte som här i Munkedal, att polisen hjälper dig. Polisen i Kabul hjälper ingen. Jag har ingen där.

Han har precis fyllt 18, precis blivit juridiskt "vuxen", precis flyttat från kommunens boende för unga. Sitter i ett litet spartanskt rum på Åtorp, den stora flyktingförläggningen, som sett så många hundra komma och försvinna igen. Ändå tacksam att få vara kvar på orten, gå kvar i skolan. Rumskompisen är inte inne. Han bjuder på kaffe och berättar.

Om uppväxten i Teheran. Om alla faderns släktingar som också flytt för länge sen. Om några morbröder som finns kvar men som

hotar honom till livet för ett påhittat brott. Skräcken för Kabul innefattar också detta personliga hot. Att bli ihjälslagen. Det är obegripligt för oss att förstå. Men den afghansk-iranska filmen Parting visar hur hederskulturen innefattar vendetta och hämnd, där en manlig släkting kan ta som sitt uppdrag att slå ihjäl den som utsetts till syndabock. Ingen polisutredning, ingen rättssak, bara detta rykte som sprider sig med mobilens hastighet, även till grannländerna. Det var så det blev för honom i Teheran. Det blev plötsligt bråttom att få iväg honom till ett säkert land.

– Jag fick fly tillsammans med en annan familj. Via Turkiet, liten båt över Medelhavet – ja som alla.

Han viftar snabbt berättelsen vidare. Familjen han reste med stannade på vägen, men han ville till Sverige, det demokratiska landet som respekterar mänskliga rättigheter.

Han kom till Munkedal i oktober 2015. I vinter blev bilden en annan. Flera ensamkommande har fått avslag med formuleringar som "du har inte gjort sannolikt", "du har inte kunnat styrka", "uppgifter du lämnat är inte tillförlitliga", "inte lämnat skriftlig bevisning", "inte anpassat dig till Sverige". Handläggare som med svenska glasögon dömer ut deras livsberättelser som icke trovärdiga. Utan att förstå.

– De flesta har fått avslag, säger killen som har vänner i hela Sverige. Som har tagit bilder och skrivit texter, engagerat sig i debatten, varit på demonstrationer och manifestationer. Med inlägg på nätet som inte går att ta bort, som innebär landsförräderi den sekund han tar steget ut på landningsbanan i Kabul.

Men han har tappat fart nu. Slocknat. Inte heller han sover på nätterna, orkar skolan längre eller har anledning tro på den svenska asylprocessen. Talet om mänskliga rättigheter har blivit tomma ord.

"I Sverige föds för få barn", säger ledande politiker. Ingen fara. De finns redan här, födda och klara. Ansvarsfulla, omtänksamma med viljan att göra allt för sitt nya land. På

några år har de fixat grundskolan, på väg in i några av våra bristyrken inom vård, omsorg, bygg och anläggning.

Vi har alla möjligheter alldeles framför ögonen!

Maria Wallin

Läs mer:

www.mynewsdesk.com/se/number-vistaarinteut/pressreleases/krav-paa-amnesti-fraan-roerelsen-nummer-vistaarinteut-1826539

vistarinteut.org

Parting, film av Navid Mahmoudi, Afghan-Iran 2016

festival.giff.se/events/parting